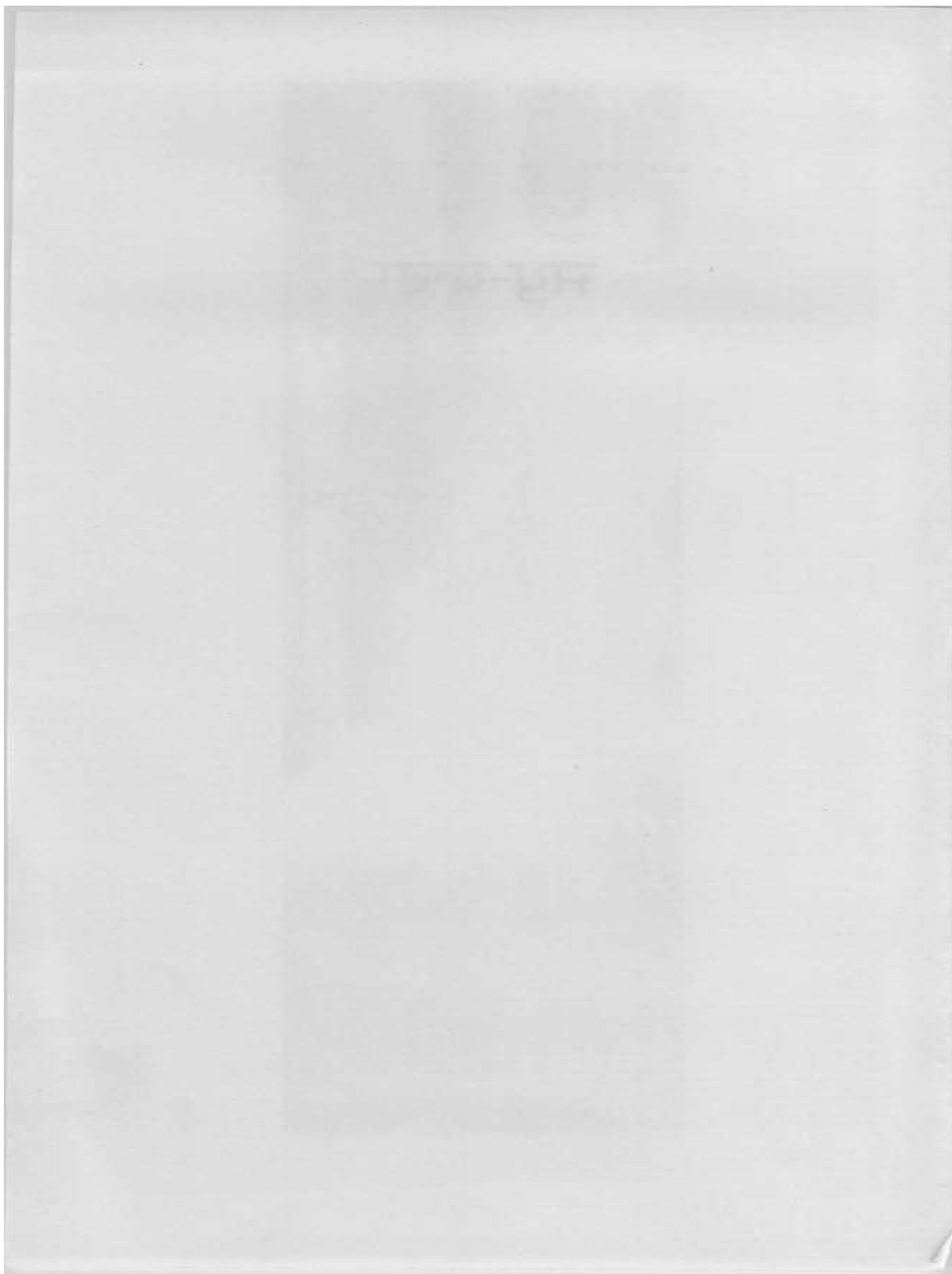
ਜਪੁ-ਧਾਰਾ

(ਵਿਆਖਿਆ ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ)

ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਮਸਕੀਨ

ਜਪੁ-ਧਾਰਾ

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਪੁ-ਧਾਰਾ

(ਵਿਆਖਿਆ ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ)

ਗਿ: ਸੰਤ ਸਿੰਘ 'ਮਸਕੀਨ'

JAP-DHĀRĀ

(Discourses on the Philosophy of Guru Nanak's Jap Ji)

by

GIANI SANT SINGH 'MASKEEN'

ਆਰਟਿਸਟ :

ਸੁਖਵੰਤ ਸਿੰਘ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਫ਼ਰਵਰੀ 2006

ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਸਤੰਬਰ 2011

ਮੁੱਲ : 225-00 ਰੁਪਏ

ਮਿਲਣ ਦੇ ਪਤੇ :

ਗੁਰ ਜੋਤੀ ਐਂਟਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ਜ਼

ਰੋਡ ਨੰ: 2, ਅਲਵਰ - 301 001

ਫ਼ੋਨ : 0144-2344312, 2331313

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 006

S.C.O. 223-24, ਸਿਟੀ ਸੈਂਟਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 001

E-mail : singhbro@vsnl.com

Website : www.singhbrothers.com

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :

ਗੁਰ ਜੋਤੀ ਐਂਟਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ਜ਼

ਰੋਡ ਨੰ: 2, ਅਲਵਰ - 301 001

ਫ਼ੋਨ : 0144-2344312, 2331313

ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼ :

ਪ੍ਰਿੰਟਵੈੱਲ, 146, ਇੰਡਸਟ੍ਰੀਅਲ ਫੋਕਲ ਪੁਆਇੰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਤਤਕਰਾ

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ

ਜਪੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਆਦਿ-ਬਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੁਆਲਾਂ ਦੇ ਜੁਆਬ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਵਿਚ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਜਿਸਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਜਪੁ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਤੱਤ-ਸੱਚ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਦਾ ਨਿੱਘ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਗਹਿਰਾਈ ਅਤੇ ਤਾਤਵਿਕ ਸੱਚ ਨਾਲ ਓਤ-ਪੋਤ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੀ ਅਰਥ-ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਅਸੀਮ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਤੇ ਅੱਜ ਤਕ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ/ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸੱਚ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਅਰਥ-ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਅਰਥ-ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਇਹ ਜਤਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸ ਅਗਮ-ਅਗਾਧ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਰਮ-ਸੱਚ ਤਕ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੀ ਮਾਇਆਨਾਜ਼ ਹਸਤੀ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿੱਦਿਆ ਮਾਰਤੰਡ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਸਕੀਨ (1934-2005) ਨੇ ਵੀ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬਾਣੀ 'ਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਵਚਨ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜੋ ਕੈਸਟਾਂ/ਸੀ.ਡੀ. ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਮਸਕੀਨ ਜੀ ਦੀ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਮੰਤਰ-ਮੁਗਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸੁਣ ਕੇ ਅਨੇਕਾਂ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਠਹਿਰਾਅ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸ 'ਜਪੁ-ਧਾਰਾ' ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਨ-ਮਨ ਹਰਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਆਖਿਆ-ਪ੍ਰਵਚਨਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵਸੀਹ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਾਂ ਮਸਕੀਨ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਸਾਨੀ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਦਰਗਾਹੀ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਸਕੀਨ ਜੀ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪਿਆਨੇ ਕਰ ਗਏ ਤੇ ਨਜ਼ਰਸਾਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਜ ਅਣਛੋਹਿਆ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਮਸਕੀਨ ਜੀ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਸੋਝੀ ਵੀ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਸਕੀਨ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ-ਪ੍ਰਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੌਢ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਸੋਧ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਨਿਸਚੇ ਹੀ ਸੋਨੇ 'ਤੇ ਸੁਹਾਗੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਬਾਲਪਨ ਵਿਚ ਵਿਚਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਡੇ ਜਿਹੇ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ-ਪ੍ਰਵਚਨਾਂ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਦੇ ਤੇਜਮਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਅਨੂਠਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਅਨੇਕਾਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਤੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਸੇ ਭਾਵਨਾ ਤਹਿਤ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਜਗਿਆਸੂ-ਜਨ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਆਤਮ-ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਸਕਣਗੇ।

ਮਸਕੀਨ ਜੀ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬਰਸੀ 'ਤੇ ਇਹ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਰੂਪ ਭੇਟ ਸੰਗਤਿ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅਹੁ ਭਾਗ।

ਮਿਤੀ 18-2-2006 —ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

1

ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ,
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਜਪੁ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥
ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ ॥
ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥
ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ ॥
ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥
ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ ॥
ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਆਦਿ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ 'ਜਪੁ' ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ 'ਜਪੁ' ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਈਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਾਧਨ 'ਜਪੁ' ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ—"ਜਪਹੁ ਤ ਏਕੋ ਨਾਮਾ॥ ਅਵਰਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮਾ॥" ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਥਮ ਬਾਣੀ 'ਜਪੁ' ਹੈ। 'ਜਪੁ' ਦੇ ਉਪਰ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਹੈ ਅਤੇ 'ਜਪੁ' ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਹੈ।

ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਜਦ ਵੀ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਲਾਜ਼ਮੀ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਮੰਗਲ ਗਾਇਨ ਕਰਨਾ, ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਇਕ ਮੂਲ ਪਰੰਪਰਾ ਬਣ ਗਈ। ਮੰਗਲ ਅਕਸਰ ਸੁਰਸਵਤੀ ਤੇ ਗਣੇਸ਼ ਦਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਖ਼ਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਧੀ ਦਾਤਾ ਗਣੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾਤਾ ਸੁਰਸਵਤੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਮੂਲ ਮੰਗਾਂ ਵੀ ਇਹ ਦੋ ਹੀ ਹਨ—ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਬੁੱਧ। ਸਿੱਧੀ ਵਿਚ ਜਗਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਬੁੱਧ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਨ ਦੀ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੀਜ਼ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਕਿਥੋਂ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਆਦਿ ਕੀ ਹੈ ? ਇਸਦਾ ਮੱਧ ਕੀ ਹੈ ? ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੈ ? ਹਰ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇਹ ਤੀਬਰ ਭੁੱਖ ਮਨੁੱਖ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਹ ਬੌਧਿਕ ਭੁੱਖ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਬਲਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਉਸਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਉਸ ਵਕਤ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਉਸਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਸੋ ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਸੁਰਸਵਤੀ ਅਤੇ ਗਣੇਸ਼ ਦੇ ਮੰਗਲ ਗਾਇਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਬੜੇ ਪ੍ਰਬਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਛਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਧੀ ਦਾਤਾ ਗਣੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾਤਾ ਸੁਰਸਵਤੀ ਹੈ।

ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਾਰ ਧਾਰਮਿਕ ਰਹਿਬਰੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਆਗਮਨ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਮੰਗਲ ਗਾਇਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਰਤੇ ਦਾ ਹੈ—ਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੀ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਅਗਰ ਸਿੱਧ ਤੇ ਬੁੱਧ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ

ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਮੂਲ ਮੰਗਾਂ ਹੀ ਦੋ ਹਨ; ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਬੁੱਧ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜੋ ਮੰਗਲ ਗਾਇਨ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ, ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਵੀ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਇਕ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ; ਸਿੱਧੀ ਇਕ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਇਕ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਤਪਤੀ ਇਕ ਤੋਂ ਹੈ, ਪਾਲਣਾ ਇਕ ਤੋਂ ਹੈ, ਨਾਸ ਵੀ ਇਕ ਤੋਂ ਹੈ। ਜਗਤ ਦੀ ਮੂਲ ਸੱਤਾ ਇਕ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਅਨੇਕਤਾ ਉਸ ਇਕ ਦੇ ਆਸਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਅਨੇਕਤਾ ਉਸ ਇਕ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜਦ ਵਿਸਮਾਦ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਗਏ। ਜਦ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪ ਦੀ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਵਾਕ ਵੀ ਇਕ ਨਿਕਲਿਆ—**ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ**—ਉਹ ਇਕ ਹੈ, ਉਹ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ, ਭਾਵ ਉਸ ਤੋਂ ਹੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਾਲਣਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਨਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਓਅੰਕਾਰ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਹੈ—ਅਕਾਰ, ਓਕਾਰ, ਮਕਾਰ; ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਇਕ ਤੋਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਜੋ ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ, ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—**ਸਤਿ ਨਾਮੁ**—ਉਹ ਸਤਿ ਹੈ, ਸਦੀਵੀ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਫਲਾਣੇ ਦਾ ਨਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਏ, ਫਲਾਣੇ ਦਾ ਨਾਮ ਆਸਮਾਨ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਉਹਦੀ ਹਸਤੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਹਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਧ ਗਈ ਹੈ, ਉਹਦੀ ਤਾਕਤ ਵਧ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਇਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਨਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਨਾਮਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਸਦੀ ਹਸਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ—ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਐਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਪੂਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ **ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ** ਹੈ। ਘੁਮਿਆਰ ਨੇ ਘੜੇ ਬਣਾਏ। ਘੁਮਿਆਰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਘੜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਘਰ 'ਚ ਹਨ। ਮੁਸੱਵਰ ਨੇ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਏ, ਮੁਸੱਵਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੈ, ਤਸਵੀਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿਚ ਲਟਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਠਠਿਆਰ ਨੇ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਏ, ਭਾਂਡੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ 'ਚ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਐਸਾ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਵੇ। ਨਹੀਂ—ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਬਣਤਰ ਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਉਹ ਰੇਤ ਦਾ ਜ਼ੱਰਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਸੂਰਜ ਦੀ ਕਿਰਨ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਗਰਜਣ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹਨ, ਚਾਹੇ ਕੀੜੀ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਹਾਥੀ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਜ਼ੱਰੇ ਜ਼ੱਰੇ ਵਿਚ ਉਹ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੁਰਖ ਦੇ ਅੱਖਰੀ ਅਰਥ ਵੀ ਇਹੀ ਹਨ—'ਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਬਸੰਤਾ ਸਾ ਪੁਰਖਾ'—ਜੋ ਪੁਰੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਰਖ ਹੈ।

ਉਹ ਐਸਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਭੈ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ—**ਨਿਰਭਉ, ਨਿਰਵੈਰੁ**—ਬੜੇ ਮੂਲ ਔਗੁਣ ਹਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੈਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਭੈ ਵਿਚ ਜੀ ਰਿਹੈ, ਵੈਰ ਵਿਚ ਜੀ ਰਿਹੈ। ਕਈ ਦਫ਼ਾ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀਏ। ਜੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਭੈੜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵੀ ਭੈੜੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ, ਭੈ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭੈ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਉਂਜ ਵੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅਕਸਰ ਭੈ ਵੱਡੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵੈਰ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—"ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਕੁ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋ ਕੰਟਕੁ ਵੈਰਾਈ॥" ਉਹਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਉਹ ਭੈ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਵੈਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ।

ਫਿਰ ਉਹ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੀ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਕਾਸ਼! ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮੁਸਤਕਬਿਲ ਨਹੀਂ। ਭੂਤਕਾਲ ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਅਸੀਂ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਭੂਤਕਾਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਮੁਸਤਕਬਿਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਭੂਤਕਾਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ, ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਵਰਤਮਾਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਸੋ ਹੈ। ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤ੍ਰੈਕਾਲ-ਦਰਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਖ਼ੁਦ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਤ੍ਰੈਕਾਲ-ਦਰਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ—**ਅਕਾਲ**—ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਮਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਂਜ ਵੀ ਪਰਮ-ਆਨੰਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਕੋਈ ਮਾਅਨੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਹੈ, ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਮਾਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਾਲ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਹੈ, ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਹੈ, ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਉੱਠਦਾ ਹੈ; ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਤਾਂ ਇੰਝ ਲੰਘ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਪਲ ਲੰਘਿਆ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਤਾਂ ਇੰਜ ਲੰਘ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਘੜੀ ਲੰਘੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਹੈ, ਬੇਚੈਨੀ ਵਿਚ ਹੈ, ਬਿਪਤਾ ਵਿਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹਿ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਤਾਂ ਪਹਾੜ ਬਣ ਗਈ, ਬਤੀਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਤਾਂ ਇਕ ਯੁੱਗ ਬਣ ਗਿਆ ਏ, ਲੰਘਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਚਾਹੇ ਸੰਸਾਰਕ ਹੋਵੇ, ਚਾਹੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਹੋਵੇ, ਸਮਾਂ ਲੰਬਾ ਹੋਈ ਜਾਂਦਾ ਏ। ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਐਸਾ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਹੈ—"ਚਾਰਿ ਪਹਰ ਚਹੁ ਜੁਗਹ ਸਮਾਨੇ॥ ਰੈਣਿ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੇ॥" ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰ, ਮਾਨੋ ਚਾਰ ਯੁੱਗ ਹੋ ਗਏ ਨੇ, ਲੰਘਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ; ਤੇ ਰਾਤ ਕਿਤਨੀ ਲੰਬੀ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਕਥਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਕਹਿੰਦੇ

ਹਨ—"ਦਿਨਸੁ ਨ ਰੈਨਿ ਬੇਦੁ ਨਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤਹਾ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਰ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਬਾਵਰਿਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥" ਉੱਥੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬੋਧ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚੰਦਰਮਾ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੈ, ਜਦ ਚੰਦਰਮਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਰਾਤ ਹੈ। ਜਦ ਸੂਰਜ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਦਿਨ ਹੈ। ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਬੋਧ ਤਾਰਿਆਂ ਕਰਕੇ, ਸੂਰਜ ਕਰਕੇ ਹੈ। "ਦਿਨਸੁ ਨ ਰੈਨਿ"—ਦਿਨ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ ਖੋਹ ਗਿਆ ਹੈ—ਅਕਾਲ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੇਵਲ ਅਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਮਾਜ਼ੀ ਤੇ ਮੁਸਤਕਬਿਲ ਨਹੀਂ। ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ; ਸੋ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਉਹ ਅਕਾਲ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਕਿਧਰੇ ਐਸਾ ਹੀ ਨਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਨਹੀਂ, **ਮੂਰਤਿ**—ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਹੋਂਦ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਵਜੂਦ ਹੈ। ਪਰ ਵਜੂਦ ਕਿਧਰੇ ਐਸਾ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਵਾਕਿਆ ਹੀ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਨਮਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਕ ਦਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—**ਅਜੂਨੀ**—ਉਹਦਾ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਹਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਮੂਰਤ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਜੋਨੀ ਹੈ, ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਪਰ ਅਜਨਮ ਹੈ। ਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।

ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਹਸਤੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ? ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—**ਸੈਭੰ**—ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੈ : "ਆਪੀਨੈ੍ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ੍ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥ ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥" ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਜਣਾ ਆਪ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਬਣਤਰ ਆਪ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਲਾਓ, ਵਿਸਤਾਰ ਆਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਗੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ :

> **ਜਬ ਉਦਕਰਖ ਕਰਾ ਕਰਤਾਰਾ ॥**
> **ਪ੍ਰਜਾ ਧਰਤ ਤਬ ਦੇਹ ਅਪਾਰਾ ॥**
> **ਜਬ ਆਕਰਖ ਕਰਤ ਹੋ ਕਬਹੂੰ ॥**
> **ਤੁਮ ਮੈ ਮਿਲਤ ਦੇਹ ਧਰ ਸਭਹੂੰ ॥** *(ਚੌਪਈ)*

ਸੈਭੰ—ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਐਸਾ ਪਰੀਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਹੈ, ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਚਾਨਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਗਿਆਨਦਾਤਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਹੈ। ਐਸਾ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ—ਉਹ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

> **ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਏਕੈ ਅਵਤਾਰਾ ॥**
> **ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਸਮਝਿਯਹੁ ਹਮਾਰਾ ॥** *(ਚੌਪਈ)*
> **ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥** *(ਪੰਨਾ 499)*

ਕੀੜੇ ਮਕੌੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਪਰੀਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਚੌਪਾਏ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਕੋਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਬੋਧ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਕੇਵਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਗਿਆਨਦਾਇਕ ਕੇਵਲ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਜਿਤਨੇ ਸੁੰਦਰ ਘੌਂਸਲੇ ਕਈ ਦਫ਼ਾ ਪੰਛੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਢੰਗ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਬਣਤਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ।

ਇਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—**ਗੁਰ**—ਉਹ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ—**ਪ੍ਰਸਾਦਿ**—ਭਾਵ ਦਇਆ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ, ਦਿਆਲੂ ਹੈ, ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ, ਦਇਆ ਦਾ ਘਰ ਹੈ।

ਇਹ 'ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ' ਬਾਣੀ ਦਾ ਮੰਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਵੀ ਮੰਗਲ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਸ਼ਬਦ ਹੈ—ਜਪੁ। **ਜਪੁ** ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਵਿਚ ਜਿਤਨੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਕਾਇਦਾ ਨਾਮ ਹਨ—**ਸੁਖਮਨੀ**, ਰਹਿਰਾਸ, ਸੋਹਿਲਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਉਬੋਲੇ, ਞੁਨਹੇ, ਛੰਤ, ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਸਵੱਈਏ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕ, ਵਾਰਾਂ, ਇਤਿਆਦਿਕ। ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਬਾਕਾਇਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਮ ਹਨ। ਸੋ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਥਮ ਬਾਣੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ—ਜਪੁ। ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਦੋ ਸਲੋਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਠੱਤੀ ਪਉੜੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਉਪਕਰਣ ਹੈ, ਅਖ਼ੀਰਲਾ ਸਲੋਕ ਉਪਸੰਹਾਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮ ਸਲੋਕ, "ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥" ਅਖ਼ੀਰਲਾ ਸਲੋਕ ਉਪਸੰਹਾਰ, "ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥" ਦੋ ਸਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਠੱਤੀ ਪਉੜੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਅਠੱਤੀ ਪਉੜੀਆਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਇਕ ਵਸੀਲਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ—**ਜਪੁ**। ਫਿਰ ਜਪੁ ਕਿਸ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ? ਪਹਿਲੇ ਸਲੋਕ ਵਿਚ ਆਪ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਪੁ ਕਿਸ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ :

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥
ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ; ਜੋ ਅਨਾਦੀ, ਜਿਸਦਾ ਆਦਿ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਵਕਤ ਵੀ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਆਰੰਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੱਚ ਉਸ ਵਕਤ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਹੁਣ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਾਂਹ ਵੀ ਇਹੀ ਸੱਚ ਹੋਵੇਗਾ; ਸਦੀਵੀ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਦਾ ਹੀ ਜਪੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਤਿ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ 'ਆਦਿ ਸਚੁ' ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਸਤੇ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਧਨ ਜੁਟਾਏ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਹਨ, ਧਰਮ

ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਵੀ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਨ ਖਾਧੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਲੋਕ ਜਵਾਰ ਖਾ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਬਾਜਰਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਣਕ ਖਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਉਪਜੀਵਿਕਾ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖ਼ੁਰਾਕ ਕੇਵਲ ਚਾਵਲ ਹੈ। ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਗ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਜੋ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਹੈ ਪਰ ਭੁੱਖ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਦਾ ਢੰਗ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭੋਜਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਜੋ ਪਿਆਸ ਹੈ; ਉਹ ਇਕ ਹੈ। ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤੜਪ ਹੈ, ਉਹ ਇਕ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਐਸਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਦਫ਼ਾ ਪੌਸ਼ਟਿਕ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਭੋਜਨ ਜਦ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਜਬੂਰੀ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਅਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਗ਼ਲਤ ਭੋਜਨ ਵੀ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਅਗਿਆਨ ਵਸ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਵੱਛ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਬੰਦਾ ਬਹੁਤ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮਜਬੂਰਨ ਇਹ ਗੰਧਲਾ ਜਲ ਵੀ ਪੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ, ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਸਾਧਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਣ ਵਿਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਥਮ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਾਧਾ ਕੀ ਹੈ, ਕਿ "ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥" ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ—ਸੱਚ। ਬਾਧਾ ਕੀ ਹੈ—ਕੂੜ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ—ਸਤਿ; ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਬਾਧਾ ਕੀ ਹੈ—ਝੂਠ, ਅਸੱਤ। ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਅਸੱਤ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਤੋੜਨੀ ਹੈ, ਸਤਿ ਤਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਹੁੰਚ ਜਾਏਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਕੂੜ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਸੱਚ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੰਕਰ ਤੇ ਕੌਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣਾ ਹੈ, ਹੀਰੇ ਤੇ ਮੋਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸੋਚਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਅਸੱਤ, ਇਹ ਕੂੜ ਇਕ ਦੀਵਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਵਾਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਜੋ ਜੋ ਉਪਰਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਮੈਲ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਕੂੜ ਦੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਦੀਵਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਕੂੜ ਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੀਏ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਝੂਠ ਦੀ ਕੰਧ ਢਹਿ ਜਾਏਗੀ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕੂੜ ਦੀ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਏਗੀ, ਸੱਚ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰਹਿਬਰੀ ਪੁਰਸ਼, ਇਸ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਪ ਦਾ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਹੈ :

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ॥

ਸੌਚ ਸ਼ਬਦ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਹਨ—ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਇਸ਼ਨਾਨ। "ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ

ਅਰੁ ਰਾਤਿ॥ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ॥" ਸੋਚ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਮਨ ਸੁੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਕੂੜ ਦੀ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੀ। ਬਲਕਿ, ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:

> **ਜਲ ਕੈ ਮਜਨਿ ਜੇ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਂਡੁਕ ਨਾਵਹਿ ॥**
> **ਜੈਸੇ ਮੇਂਡੁਕ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵਹਿ ॥** *(ਪੰਨਾ 484)*

ਆਪ ਇਕ ਹੋਰ ਵਾਕ ਵਿਚ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:

> **ਕਬੀਰ ਗੰਗਾ ਤੀਰ ਜੁ ਘਰੁ ਕਰਹਿ, ਪੀਵਹਿ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰੁ ॥**
> **ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਉ ਕਹਿ ਰਮੇ ਕਬੀਰ ॥** *(ਪੰਨਾ 1367)*

ਆਪ ਜੀ ਦਾ **ਬੀਜਕ** ਨਾਮਕ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਇਕ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਛੰਦ ਹੈ। ਆਪ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ:

> *ਗੰਗਾ ਨਹਾਏ ਜੋ ਨਰ ਤਰ ਹੈਂ, ਮੇਂਡੁਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਤਰ ਹੈਂ, ਜਿਨ ਕੇ ਗੰਗਾ ਮੇਂ ਘਰ ਹੈਂ।*
> *ਸੰਖ ਬਜਾਏ ਜੋ ਨਰ ਤਰ ਹੈਂ, ਗਧੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਤਰ ਹੈਂ, ਜਿਨ ਕੇ ਸੰਖ ਜੈਸੇ ਸੁਰ ਹੈਂ।*
> *ਜਟਾ ਬੜਾਏ ਜੋ ਨਰ ਤਰ ਹੈਂ, ਮੋਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਤਰ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਲੰਬੇ ਲੰਬੇ ਪਰ ਹੈਂ।*
> *ਕਹਿਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ, ਵੁਹੀ ਨਰ ਤਰ ਹੈਂ, ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹੈਂ।*

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਤਿਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੀ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਸੱਚ ਜਾਣ ਲਿਆ ਪਰ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ? ਕਿਉਂਕਿ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਵਿਰੋਧਤਾ ਵਿਚ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਆਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਸਰੇ ਸਤਿਵਾਦੀ ਉਹ ਹਨ, ਸੱਚ ਜਾਣ ਲਿਆ, ਸੱਚ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਜਗਤ ਦੀ ਭਲੀ ਹੋ ਸਕੇ। ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੱਚ ਦੀ ਸੂਝ ਵੀ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਏ ਹਨ; ਇਕ ਨੇ ਸੱਚ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਪਰ ਆਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਾਣਿਐ, ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ? ਵਿਰੋਧਤਾ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਸੰਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਾਈਂ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ:

> *ਇਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ਰਤ ਅਦਬ ਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਹਰ ਵਿਚ ਸੂਰਤਿ ਰੱਬ ਦੀ ਹੈ।*
> *ਪਰ ਜੇ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਾਂ ਇਸਰਾਰ ਤਾਈਂ, ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਵਣ ਤਕਰਾਰ ਤਾਈਂ।*
> *ਫਿਰ ਮਾਰਨ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਯਾਰ ਤਾਈਂ, ਇੱਥੇ ਗੁਪਤ ਹੀ ਬਾਤ ਸੁਖੀਂਦੀ ਹੈ।*
> *ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਿਐ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿ ਦਿਆਂ, ਤਾਂ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਯਾਰ ਦੀ ਖ਼ੈਰ ਨਹੀਂ।*
> *ਫਿਰ ਮਾਰਨ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਯਾਰ ਤਾਈਂ।*

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਹੋ ਗਏ, ਜੋ ਜਾਣਿਆ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕੁਝ ਐਸੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਵੀ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿ

ਦਿੱਤਾ, ਸੰਘਰਸ਼ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੱਤੀ ਤਵੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਪਿਆ। ਕੂੜਨਾ ਬੇਤਾਲਾ ਸੁਣਨਾ ਪਿਆ। ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਕੁਹਾਉਣੇ ਪਏ; ਖੁਦ ਦਰ ਦਰ ਦੀਆਂ ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਯਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸੱਚ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਸੂਲੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਪਿਆ। ਸੱਚ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਤ ਸੁਕਰਾਤ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਣਾ ਪਿਆ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਇਤਨੀ ਕਰੜੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਚੋਰ ਤੇ ਯਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਤਨੀ ਸਤਿਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਕਾਰਨ, ਜਦ ਕੋਈ ਸਤਿਵਾਦੀ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਝੂਠ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝੂਠੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਚੋਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸੱਚ ਇਤਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਕਿ ਝੂਠਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਝੂਠਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪਰੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲੰਘਣਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਝੂਠਾ ਪੈਰਾਂ ਥੱਲੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਰਾਬਰੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਸਿਰ ਉਪਰੋਂ ਲੰਘੇ, ਇਹ ਝੂਠੇ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਝੂਠ, ਜਗਤ ਦੇ ਸਤਿਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਵਿਚ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਤਿਵਾਦੀ ਹਨ। 'ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ' ਵਿਚ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਧੱਜੀਆਂ ਉਡਾਈਆਂ ਹਨ। ਆਪ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸਲੋਕ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਪਰੰਪਰਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੇਦੀਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਵਿਚ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਜਨੇਊ ਪਹਿਨਣਾ ਪਏਗਾ, ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਮੈਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਨੇਊ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋਵੋ, ਤਾਂ ਕਾਬਲੇ ਕਬੂਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਹਿਨ ਲਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪਹਿਨਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਜੀਅ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਗਤ ਦੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ, ਜਲ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ, ਕੂੜ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਧੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ ॥"

ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਸਰੋਵਰਾਂ ਅਤੇ ਝੀਲਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਝਰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਲ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੀ ਇਤਨੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੋਈ ਕਿ ਵਹੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵਹੀਰਾਂ, ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਲੋਕੀਂ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪੁੰਨ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਸੀਲਾ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੋਲਿਆਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਸਰੋਵਰਾਂ, ਝੀਲਾਂ ਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਜਾਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਰਸਨਾ

ਤੋਂ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਬਦ ਨਿਕਲੇ—"ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ॥" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਇਕ ਦਫ਼ਾ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਲੱਖਾਂ ਦਫ਼ਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾ ਵੀ ਕੂੜ ਦੀ ਪਾਲ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੇਗੀ। ਅਕਸਰ ਐਸਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਠੱਗ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਬਨਾਰਸ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਕ ਮੁੱਖ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਠੱਗ ਵੀ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਹੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ। ਕਬੀਰ ਜਿਹੇ ਸੰਤ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ—"ਓਇ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਾਨਾਰਸਿ ਕੇ ਠਗ॥" ਸੋ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਵਾਸਤੇ ਮੁਫ਼ੀਦ ਹੋਵੇ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਕਿ ਜਲ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਤੀਰਥ ਬਣਾਏ, ਜਲ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੇਵਲ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਬਾਣੀ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਵੀ ਉਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ, ਜਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ, ਤਪ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ, ਭਜਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵਕਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਜਿਹੜਾ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਜਪ, ਤਪ ਤੇ ਭਜਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਸਮਝ ਲੈਣਾ, ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਇਸ ਬਾਬਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—"ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ॥"

ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਅਪਣਾਇਆ ਕਿ ਬੋਲਣ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬੋਲਦਿਆਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਨ ਬਹੁਤਾ ਖਿੰਡਦਾ ਹੈ, ਬੋਲਦਿਆਂ ਹੀ ਕੁਝ ਵਾਕ ਅਸ਼ੁੱਭ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬੋਲਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਕਰੀਏ ? ਬੋਲੀਏ ਹੀ ਨਾਂਹ। ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇੰਦਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਮਹਾਨ ਦੇਣ ਹੈ, ਉਹਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਮਹਾਨ ਕਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਉਪਯੋਗ ਕਰੀਏ। ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਕੀਮਤੀ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਜੀਵਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਵਾਸ ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ; ਫਿਰ ਤਾਂ ਮੌਤ ਹੈ। ਰਸਨਾ ਦਾ ਗ਼ਲਤ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਸਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਗ਼ਲਤ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਸਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੰਨਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ, ਸਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਕੁਝ ਐਸੇ ਭਗੌੜੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਦੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਬਣਾ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ

ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਗਲਤ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਤੇ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਚੁੱਪ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਮਨ ਖਿੰਡਦਾ ਹੈ, ਗਲਤ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਮਨ ਖਿੰਡਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇਸਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਾ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਮਨ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੋਲੀਏ ਨਾ ਤੇ ਕੂੜ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਕੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ੇਖ਼ ਸਾਅਦੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਥਨ ਹੈ ਕਿ :

ਜਵੈ ਮੁਸ਼ਕ ਬੈਤਰਜ਼ ਯਕ ਤੌ ਫੇਗਿਲ ਕਮ ਆਵਾਜ਼ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਾ ਦੀਨੀ ਖ਼ਜਲ।

ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਘੱਟ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੋਚ ਕੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਕਦੀ ਖੱਜਲ-ਖ਼ੁਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਦੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। 'ਜਵੈ ਮੁਸ਼ਕ ਬੈਤਰਜ਼' ਆਪ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਵਾਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਐ ਬੰਦੇ! ਤੂੰ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਪੂਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੋਦਾ ਕੱਢੇਂ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢੇਰ ਕੱਢੇਂ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਜੌਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜਿੰਨੀ ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਆਖ, ਪਰ ਹੋਵੇ ਮੁਸ਼ਕ ਕਪੂਰ ਵਰਗੀ, ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਮਹਿਕ ਹੋਵੇ, ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਸੁਗੰਧੀ ਹੋਵੇ।

ਫਿਰ ਇਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪ ਐਸਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਮੈਂ ਦੇਖਾਂ ਕਿ ਇਕ ਬੰਦਾ ਸੁਜਾਖਾ ਹੈ ਤੇ ਚੱਲ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਵਾਂ; ਮੇਰਾ ਉੱਥੇ ਐਸਾ ਬੋਲਣਾ ਅਜਾਈਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਗਰ ਬੀਨਮ ਕਿ ਨ ਬੀਨਾ ਉ ਚਾਹ ਅਸਤਮ,
ਅਗਰ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਬਸ਼ਾਨੇ ਨਬੀਨਮ ਗੁਨਾਹ ਅਸਤਮ।

ਜੇ ਮੈਂ ਦੇਖਾਂ ਕਿ ਨਬੀਨ ਬੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਧਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਖੂਹ ਹੈ, ਅਗਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਚੁੱਪ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਗੁਨਾਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਕਿ ਇਕ ਸੁਜਾਖਾ ਵੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਖੂਹ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਢੰਡੋਰਾ ਪਿੱਟੀ ਜਾਵਾਂ ਕਿ ਭਈ ਅੱਗੇ ਖੂਹ ਹੈ, ਖੂਹ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਬੋਲਣਾ ਅਜਾਈਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਬੋਲਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟ ਬੋਲਣਾ ਹੈ, ਅਜਾਈਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ, ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ :

ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥

ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਵੀ ਮਨ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਮਨ ਬੋਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਮੋਨੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਲਪ ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ॥" ਅੰਦਰ ਕਲਪਨਾ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਵਾਕ—"ਨਾਵੈ ਕਾਦਰ ਮੋਨ ਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਮਾਣਸ ਬੰਦਰ ਬਾਂਸ ਬਣਾਈ॥" ਅਗਰ ਮੋਨ ਧਾਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜਿਤਨੇ ਬ੍ਰਿਛ ਹਨ, ਜਿਤਨੀ ਬਨਸਪਤੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਪਰ ਤਮਾਮ ਦੇ ਤਮਾਮ ਮੋਨੀ ਹਨ, ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਹਨ।

ਪੰਛੀ ਵੀ ਮੋਨੀ ਹਨ, ਬਨਸਪਤੀ ਵੀ ਮੋਨੀ ਹੈ, ਕੁਛ ਕੀੜੇ ਮਕੌੜੇ ਵੀ ਮੋਨੀ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਮਨ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਝੂਠ ਦੀ ਕੰਧ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਦੀ।

ਤੀਸਰੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਨਪੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਮ ਮਾਰਗੀਆਂ ਨੇ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਨ ਜੋ ਕੁਛ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਦਿਉ। ਰੱਜ ਕੇ ਦਿਉ। ਜੋ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੀਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੁੰਘਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਦਿਉ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਰਸ ਮਨ ਮੰਗਦਾ ਹੈ—ਰੱਜ ਕੇ ਦਿਉ। ਇਤਨਾ ਦਿਉ ਕਿ ਮਨ ਰੱਜ ਜਾਵੇ, ਤੇ ਜਦ ਮਨ ਰੱਜੇਗਾ, ਤਾਂ ਹੀ ਰੱਬ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਮੁੜੇਗਾ। ਜਦ ਮਨ ਰੱਜੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਮੁੜੇਗਾ। ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਵਾਮ ਮਾਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ "ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ॥" ਇਕ ਲੋਕ ਨਹੀਂ, ਇਕ ਪੁਰੀ ਨਹੀਂ, ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਪੰਡਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਵੀ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਵੀ ਮਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦੀ। ਮਨ ਤਾਂ ਕਦੀ ਰੱਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਐਸਾ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਸੀਬ ਹੋ ਸਕੇ। ਜਗਤ ਵਿਚ ਐਸਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਹ ਮੂਲ ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਸੋ ਵਾਮ ਮਾਰਗੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਅੱਡੇ ਬਣ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਇਸਤਰੀ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਲਿੰਗ ਪੂਜੇ ਜਾਣ ਲੱਗੇ। ਭਗ ਪੂਜੇ ਜਾਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅੱਜ ਵੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਅੱਡੇ ਜਦ ਮੰਦਿਰ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿਚ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮਨ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੰਗੇ, ਦਿਉ। ਜੋ ਭੋਗਣ ਨੂੰ ਮੰਗੇ, ਦਿਉ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੋਗਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਭੋਗੀ ਤਾਂ ਬਣ ਗਿਆ, ਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਸੁਪਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਧਾਰਮਿਕ ਮੰਦਿਰ ਅਧਰਮ ਦੇ ਅੱਡੇ ਬਣ ਗਏ। ਪਾਪ, ਵਾਸਨਾ ਦੇ ਅੱਡੇ ਬਣ ਗਏ, ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਅੱਡੇ ਬਣ ਗਏ। ਅੱਜ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤਨਾ ਗ਼ਲਤ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਨ ਜਦ ਰੱਜੇਗਾ ਫਿਰ ਬੰਦਗੀ ਵਲ ਮੁੜੇਗਾ। ਮਨ ਦਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਨ ਤਾਂ ਕਦੇ ਰੱਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਸਮੁੱਚੀ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਵੀ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਵੀ ਮਨ ਭੁੱਖੇ ਦਾ ਭੁੱਖਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ॥

ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—"ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ॥" ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਪਾਏ ਕੀ ਹੈ? ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ—"ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੀ ਭੁਖ॥" ਹਕੀਕਤ, ਸਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁੱਖ ਧਨ ਦੀ ਹੈ, ਪਿਆਸ ਰੂਪ ਦੀ ਹੈ। ਨਾ

ਰੂਪ ਦੀ ਪਿਆਸ ਮਿਟਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਧਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਭੋਜਨ ਕਰਕੇ, ਪਾਣੀ ਕਰਕੇ। ਕੇਵਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਦੇਈਏ ਤੇ ਭੋਜਨ ਨਾ ਦੇਈਏ, ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। ਜੇ ਕੇਵਲ ਭੋਜਨ ਦੇ ਦੇਈਏ, ਪਾਣੀ ਨਾ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਵੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਕ ਪਿਆਸਾ ਬੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਹੋਵੇ, ਰੋਮ ਰੋਮ ਉਸ ਦਾ ਤਿਹਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਤੇ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਛੱਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਰੱਖ ਦੇਈਏ, ਬੇਮਾਅਨੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਠੰਢਾ ਜਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦਾ ਭੁੱਖਾ ਹੈ, ਬਿਹਬਲ ਹੈ, ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਅੱਗੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਦੇ ਗਿਲਾਸ ਰੱਖ ਦੇਈਏ, ਕੋਈ ਮਾਅਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਪਿਆਸੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਅੰਨ ਦੇਣਾ। ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਨ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਭੋਜਨ ਤੇ ਜਲ ਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੈ, ਉਹ ਰੂਪ ਤੇ ਧਨ ਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਸ ਰੂਪ ਦੀ ਹੈ। ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਤੋਂ ਰੱਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਭੁੱਖ ਧਨ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ॥" ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨਸੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੋ ਰੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚਾਰ ਰੋਟੀਆਂ ਨਾਲ ਭੁੱਖ ਮਿਟ ਗਈ। ਜੇ ਇਕ ਗਲਾਸ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਮਿਟੀ ਤਾਂ ਦੋ ਗਲਾਸ ਨਾਲ ਮਿਟ ਗਈ। ਇਹ ਜੋ ਧਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੀ ਜੋ ਪਿਆਸ ਹੈ, ਇਹ ਅਸੀਮ ਹੈ, ਅੱਜ ਤਕ ਨਾਪੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦਮ ਤਕ ਰੂਪ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਰੂਪ ਦੀ ਪਿਆਸ ਵਿਚ, ਇਸੇ ਧਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—"ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ॥" ਤੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ, ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖ, ਜਿਤਨਾ ਵੇਖੇਂਗਾ, ਉਤਨੀ ਪਿਆਸ ਵਧੇਗੀ। ਇਹ ਪਿਆਸ ਮਿਟਣੀ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਧਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ। ਜਿਤਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਂਗਾ, ਉਤਨੀ ਭੁੱਖ ਵਧੇਗੀ, ਘਟਣੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਲਈ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਮਨ ਰੱਜੇਗਾ ਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਦ ਮਨ ਰੱਜੇਗਾ ਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਿਜ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—ਇਹ ਤਾਂ ਸੋਚਣਾ ਹੀ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ—"ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ॥" ਜੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ, ਪੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਡਾਂ, ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਵੀ ਭੁੱਖੇ ਮਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦੀ। ਮਨ ਭੁੱਖੇ ਦਾ ਭੁੱਖਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਛ ਅਜ਼ੀਮ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਕੂੜ ਦੀ ਮੈਲ ਉਤਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਝੂਠ ਦੀ ਕੰਧ ਟੁੱਟ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸੱਚ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕੀ ਸੀ ? ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਬਣੇ, ਆਲਮ ਬਣੇ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਬਣੇ, ਵਿਚਾਰਕ ਬਣੇ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਨ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅਜ਼ੀਮ ਵਿਚਾਰਕ ਬਣੇਗਾ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਬਣੇਗਾ, ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰ ਬਣੇਗਾ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਲਮ ਬਣੇਗਾ, ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਕੂੜ

